

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce: **C. N. A.**, zastoupeného *Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1* proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, P.O.Box 155/SO, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 15.3.2012 čj. MV-15340-3/SO-2011

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Žaloba

Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni dne 18.4.2012 žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie v Plzni, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň, kterým žalobci byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, tj. byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. V odůvodnění žaloby žalobce v **prvém žalobním bodu** tvrdil, že **napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné**, neboť žalovaný rozhodl o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému

pobytu z důvodů, že žalobce nesplňoval některou z podmínek pro udělení víza, jak vyplývá z § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky (*dále jen zákon o pobytu cizinců*). Žalovaný shledal tyto podmínky v ust. § 56 cit. zákona, aniž by tento postup dále zdůvodnil. Z dikce tohoto ustanovení je však zřejmé, že se jedná o důvody neudělení víza a nikoliv tedy o podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle názoru žalobce je opačný výklad zcela v neprospěch žalobce a je nezákonný. Ze systematiky zákona o pobytu cizinců, přitom zřetelně vyplývá, že pokud by měl zákonodárce v úmyslu odkázat prostřednictvím § 37 odst. 2 písm. b) na § 56, učinil by tak výslovným odkazem v ust. § 37 odst. 2 písm. b) na § 56, jak je to v jiných ustanoveních zákona o pobytu cizinců praktikováno. Žalobce zcela odmítl subsumování důvodů neudělení víz pod podmínky udělení víza, jak činil žalovaný. Z tohoto důvodu je podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí, které se dostává do rozporu s § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu. Podle žalobce žádný z důvodů pro neudělení víza nemůže být správním orgánem *a contrario* vykládán jako podmínka pro udělení víza.

Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že žalovaný ze zcela nepochopitelných důvodů došel k závěru, že neplnění účelu pobytu je zároveň i **jinou závažnou překážkou ve smyslu § 57 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců**. Takový závěr je nejenom zcela nelogický a nesmyslný, ale zároveň je i v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Ust. § 37 odst. 1 písm. b) cit. zákona totiž přímo stanoví jako jeden z důvodů pro zrušení víza neplnění účelu, pro který bylo vízum uděleno. Pokud tedy žalovaný chtěl argumentovat neplněním účelu pobytu jako důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, měl tak učinit odkazem na § 37 odst. 1 písm. b). Žalovaný nemůže s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona, vyjádřit neplnění účelu pobytu, jako jinou závažnou překážku, když se ve skutečnosti jedná o překážku již uvedenou a tedy zákonem předpokládanou v ust. § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců.

Ve třetím žalobním bodu žalobce dále tvrdil, že žalovaný rozhodl o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce z důvodu, že tento účel pobytu neplnil. Podle žalobce k takovému postupu žalovaný není zmocněn žádným právním předpisem a jeho postup tak lze označit za **překročení pravomoci správních orgánů**. Z dosavadní praxe správních orgánů přitom vyplývá, že řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu byla zahajována teprve v situaci, kdy cizinec nebyl oprávněn na území České republiky podnikat. V případě žalobce je však zřejmé, že platným živnostenským oprávněním disponuje a disponovat bude. Z této skutečnosti žalobce dovozuje závěr, že **pokud cizinec disponuje živnostenským oprávněním, plní tak účel pobytu**, protože jiný výklad by znamenal omezení práva podnikání cizince na území České republiky v rozsahu a způsobem, který si sám vybere. Z výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalobce dále vyplývá, že neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce bylo provedeno z důvodu, že tento neplnil účel pobytu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 24/2011-79 vyslovující právní názor, že pro rozhodování správního orgánu v I. stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí a nikoliv v době zahájení řízení. Již toto samotné rozhodnutí evidentně zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho **rozpor s § 2 odst. 4 správního řádu**. Žalobce v době rozhodování o jeho žádosti na území České republiky podnikal a plnil veškeré povinnosti

z toho vyplývající a tedy splňoval veškeré zákonné předpoklady pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce dále tvrdil, že správní orgán nedostatečným způsobem zohlednil případný **zásah zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života** žalobce. Žalobce přitom žije ve společné domácnosti s družkou, se kterou plánuje v nejbližší době uzavřít sňatek. Na území České republiky má otce, který má na území povolen trvalý pobyt. V domovském státě přitom žalobce nemá žádné sociální, rodinné ani materiální zázemí a jeho domovem se stala Česká republika.

Z těchto souhrnných důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k novému projednání a žalobci přiznal náklady řízení.

II.

Vyjádření žalované k žalobě

V písemném vyjádření k projednávané žalobě žalovaný konstatoval, že přezkoumávané rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné a s odkazem na ust. § 46 odst. 1, § 37 odst. 1 písm. b) a § 56 ods.t 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců a uváděl, že podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu jsou vymezeny skutečně v § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců. Tento zákon však vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu zakotvuje i vymezení negativní, které je zákonným korektivem, jehož smyslem je zamezit udělení povolení k dlouhodobému pobytu při pouhém splnění formálních předpokladů pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. jeho smyslem je umožnit zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu těm cizincům, kteří nesplňují povinnosti stanovené jim právním řádem České republiky. Tímto korektivem je právě § 56 zák. o pobytu cizinců, což podporuje i právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 80/2011-73 ze dne 19.1.2012. Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a v souladu se zavedenou aplikační praxí potvrzenou judikaturou správních soudů.

Žalovaný se dále vyjádřil k další žalobní námitce, kterou žalobce odmítl možnost posuzovat neplnění účelu pobytu jako jinou závažnou překážku. Žalovaný k této výtce uváděl, že za jinou překážku pobytu žalobce na území ČR byla vyhodnocena skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná s platností od 27.8.2009 do 26.8.2011. Živnostenské oprávnění měl žalobce aktivní pouze v období od 5.8.2009 do 12.9.2009 a poté si živnost obnovil až současně se zahájením řízení ve věci zrušení pobytového statutu, tj. ke dni 14.9.2010. Z toho plyne, že žalobce po dobu jednoho roku účel pobytu neplnil a skutečnost, že živnost si obnovil ke dni zahájení řízení ve věci zrušení jeho pobytového statutu, byla vyložena žalovaným jako skutečnost účelová. K otázce pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území, žalovaný odkázal na interpretační a aplikační praxi potvrzenou soudní judikaturou, podle které je neplnění účelu pobytu za účelem podnikání v době, nikoliv bezprostředně před vydáním správního rozhodnutí, možno vykládat jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. V této situaci nelze

argumentoval libovůlí správních orgánů, neboť je-li v určité oblasti zavedena ustálená správní praxe, jsou správní orgány povinny v souladu se zásadou dobré správy a legitimního očekávání tuto praxi respektovat, což vyplývá z právního názoru vysloveného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku z 21.7.2009 čj. 6 Ads 88/2006-132. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce ke dni zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu své živnostenské oprávnění obnovil, tudíž nemohlo být postupováno podle § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců a nemohla být zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobce účel pobytu neplní. Tento postup vyplývá z gramatického výkladu § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců. V obdobných případech je na správním orgánu, aby uvážil, zda neplnění účelu pobytu v průběhu povoleného pobytového statutu lze považovat za objektivní překážku dalšího pobytu cizince na území české republiky, resp. za jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) cit. zákona. Na správním orgánu je uvážít, zda další pobyt cizince na území České republiky je v zásadním rozporu s veřejným zájmem a pořádkem České republiky, který nelze vyvážit subjektivním zájmem cizince. Právní řád České republiky přitom nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, neboť toto právo mají pouze občané České republiky ve smyslu článku 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Možná interpretace neplnění účelu pobytu v době, nikoliv bezprostřední, před vydáním rozhodnutí jako jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců, je potvrzena nejen dlouhodobou aplikační praxí správních orgánů rozhodující ve věcech pobytu cizinců, ale i judikaturou správních soudů České republiky. Žalovaný dále konstatoval, že se neztotožňuje s argumentem žalobce, že již samotným disponováním živnostenským oprávněním dochází k plnění účelu dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Plněním účelu dlouhodobého pobytu za účelem podnikání je jeho faktická konzumace, tedy podnikání. Živnostenské oprávnění je sice zákonnou premisou pro podnikání, nelze je však zaměňovat s plněním účelu jako takového. V obecné rovině je toto obsaženo v právním názoru Nejvyššího správního soudu v rozsudku čj. 7 As 82/2011-81 ze dne 27.12.2011, podle kterého u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ust. obchodního zákoníku zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost. Názor, že plnění účelu pobytu je doloženo již tím, že je zapsán do obchodního rejstříku, tak není správný. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem a tyto činnosti musí být na území České republiky vykonávány.

Žalovaný se dále vyjádřil k námitce nedostatečného posouzení dokladu o rozhodnutí o zrušení platnosti k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalovaného argument žalobce, že na území České republiky žije s dlouholetou přítelkyní, jejíž jméno neuvádí, považuje žalovaný za zcela irrelevantní, jelikož tuto skutečnost žalobce správnímu orgánu I. stupně nesdělil. Podle žalovaného je veřejným zájmem České republiky, aby na jejím území pobývali jen ti cizinci, kteří respektují zákony a povinnosti jim uložené a tento zájem převažuje nad subjektivním zájmem žalobce. Z těchto souhrnných důvodů žalovaný navrhl, aby projednávaná žaloba byla krajským soudem zamítnuta.

III. Správní spis

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že Městský úřad Ostrov živnostenskou kontrolou provedenou dne 24.5.2010 zjistil u zahraniční fyzické osoby C. N. A., s místem podnikání..., přerušení provozování živnosti v době od 12.10.2009 do 26.6.2011, s podezřením, že porušil zvláštní předpisy upravující provozování živnosti tím, že nedodržuje účel, za kterým mu byl povolen pobyt. Dne 14.9.2010 Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, oznámila zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci C.N.A., za účelem podnikání podle § 37 odst. 1 písm. b), podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců. Z obsahu správního spisu je doloženo, že žalobci platností od 27.8.2009 do 26.8.2011 bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Součástí správního spisu je výpis živnostenského rejstříku žalobce dokládající, že živnostenské oprávnění žalobci vzniklo 5.8.2009 na dobu určitou do 26.8.2011, když provozování živnosti bylo přerušeno na základě oznámení podnikatelem od 12.10.2009 do 13.9.2010. Zahájení provozování živnosti je opět vykazováno od 14.9.2010.

Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň jako správní orgán I. stupně, rozhodla ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a žalobci podle § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 46 odst. 1, s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé, zák. o pobytu cizinců zrušila platnost tohoto povolení, neboť přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, tj. byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 26.8.2011. Provedeným šetřením bylo z živnostenského rejstříku zjištěno, že v době od 12.10.2009 do 26.6.2011 provozování živnosti bylo u žalobce přerušeno a dnem 14.9.2010 žalobce provozování živnosti obnovil. Na základě těchto skutečností správní orgán dospěl k závěru, že žalobce naplnil důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území české republiky podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zák. o pobytu cizinců, neboť přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, resp. byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ČR. Správní orgán vzal za prokázané, že žalobce od 12.10.2009 do 13.10.2010 neplnil účel pobytu, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, tj. za účelem podnikání. Tato skutečnost vyplývá z toho, že žalobce osobně požádal o přerušení provozování živnosti v uvedeném období. Žalobce uvedeným způsobem obcházel smysl účelu pobytu - podnikání, neboť od 12.10.2009 do 13.10.2010 podnikatelskou činnost fakticky i formálně nevykonával, po tuto dobu se věnoval studiu, avšak pro tuto činnost povolení k pobytu na území České republiky vydáno nebylo. Z důvodu zjištěné závažné překážky pobytu na území bylo proto rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky. V souvislosti s vydávaným rozhodnutím správní orgán posuzoval přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán shledal, že zájmy společnosti výrazně převyšují nad zájmem žalobce setrvat na území České republiky s tím, že toto rozhodnutí nebude zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce v ČR má pouze otce, se kterým

bydlí na adrese ..., přičemž jeho otec má na území ČR povolen trvalý pobyt. Ve Vietnamu žijí prarodiče žalobce. Samotná existence vztahu mezi žalobcem a jeho otcem, majícím trvalý pobyt v České republice a případné sdílení společné domácnosti neznamena ještě automaticky shledání nemožnosti vydání tohoto rozhodnutí z důvodu jeho nepřiměřenosti. V důsledku vydávaného rozhodnutí správní orgán shledal jako přiměřené důvodům pro zrušení platnosti vydaného povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný přezkoumávaným rozhodnutím. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno s odůvodněním, že správní orgán dle § 46 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců má povinnost zrušit platnost dlouhodobého pobytu v případě, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Důvody pro neudělení víza jsou uvedeny v § 56, kde je v odst. 1 písm. k) stanovena povinnost policie vízum s výjimkou k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky z důvodů podle § 33 odst. 3 cit. zákona cizinci neudělit, pokud je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Za jinou závažnou překážku pobytu žalobce vyhodnotil správní orgán skutečnost, že ačkoliv žalobce na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná, živnostenské oprávnění měl aktivní pouze v době od 5.8.2009 do 12.9.2009 a poté si živnost obnovil současně se zahájením řízení ve věci zrušení realizovaného pobytového statutu ke dni 14.9.2010. Žalobce po dobu téměř jednoho roku neplnil účel pobytu, který mu byl na území České republiky povolen. V zájmu České republiky a cílem zákona o pobytu cizinců je, aby cizinec, kterému byl povolen pobyt na území České republiky, tento pobyt fakticky konzumoval, jak lze dovodit logicky z § 42 odst. 1 zák. o pobytu cizinců, podle kterého je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů a hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu. Žalovaný se ztotožnil s právní kvalifikací případu provedenou správním orgánem I. stupně, která vychází ze zjištění, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt od 27.8.2009, když k jeho žádosti došlo k přerušení živnosti od 12.10.2009, což znamená, že již po necelých dvou měsících realizovaného pobytového statutu přestal být u žalobce plněn účel dlouhodobého pobytu. V původní žádosti o přerušení živnosti žalobce uvedl jako den obnovení živnosti 26.6.2011, což odpovídá dvěma měsícům od konce povoleného pobytu, tedy době, kdy by byl žalobce povinen podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Skutečnost, že si žalobce živnost obnovil ke dni zahájení řízení ve věci zrušení jeho pobytového statutu, se žalovanému jeví jako jednání účelové. Přesto i rok neplnění účelu pobytu lze považovat za jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky. Žalovaný konstatoval, že spisový materiál jednoznačně prokazuje skutečnosti, které byly pro správní orgán I. stupně důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci za účelem podnikání. Žalovaný se rovněž ztotožnil s vyhodnocením přiměřenosti dopadu o rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Skutečnost, že na území České republiky má povolen trvalý pobyt otec žalobce a že žijí oba společně na stejné adrese, nemá automaticky za následek nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zvláště, když žalobce není nezaopatřeným dítětem. Oba zůstávají občany Vietnamské socialistické republiky, kde pokud tomu budou chtít, jejich společnému životu nic nebrání. Žalovaný tím konstatoval, že správní orgán I. stupně otázku přiměřenosti posoudil v souladu se zákonem o pobytu cizinců.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Žalobce v průběhu jednání před krajským soudem uváděl, že plně respektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k projednávané věci, nicméně zvolený výklad považuje za natolik extenzivní v neprospěch účastníka řízení, že je nutné proto věnovat zvýšenou pozornost ostatním nárokům kladeným na správnost rozhodnutí. V tomto kontextu uváděl, že jednáním žalobce nedošlo k ohrožení veřejného zájmu natolik, aby bylo možno realizovat tak zásadní krok, kterým je dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce v inkriminované době prokazatelně sice nepodnikal, nicméně studoval a svým jednáním nikterak veřejný zájem nepoškozoval. V této souvislosti poukázal na nízký věk žalobce, který žije ve společné domácnosti se svým otcem, jemuž byl přiznán na území ČR trvalý pobyt. Se zdůrazněním, že pokud jeden z důvodů pro zrušení pobytového oprávnění má být neplnění účelu pobytu, což je posuzováno jako jiná závažná překážka, pak při užití tohoto výkladu značně extenzivního v neprospěch účastníka řízení, by rozhodnutí ve věci mělo být vydáváno s přihlédnutím k celému kontextu projednávané věci. Z těchto důvodů žalobce nadále trval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu jednání a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

Při posuzování žalobních bodů krajský soud vycházel ze zjištění, že řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci bylo zahájeno ke dni 14.9.2010. Ve smyslu přechodných ustanoveních k zákonu č. 427/2010 Sb. novelizující zákon o pobytu cizinců řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zahájené do 31.12.2010 dokončí ministerstvo podle dosavadní právní úpravy. Toto přechodné ustanovení dopadá na souzený případ a rovněž krajský soud vycházel z právní úpravy dané zákonem o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. v jeho znění do 31.12. 2010.

V prvním žalobním bodu žalobce označoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje důvody, na jejichž podkladě správní orgán I. stupně i žalovaný rozhodli o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci z důvodu, že nesplňoval některou z podmínek pro udělení víza podle § 37 odst. 2 písm. b) zák. o pobytu cizinců, když za jednu z podmínek pro udělení víza použil jeden z důvodů pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 písm. k) cit. zákona, kterým je zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Při posuzování této žalobní výtky vycházel krajský soud z právního názoru prezentovaného rozhodovací praxí správních soudů a Nejvyššího správního soudu, která dospěla k ustálenému výkladu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, když tyto podmínky je nutno dovozovat z ust. § 31 a § 33 cit. zákona. Tato dvě citovaná ustanovení představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Zákon o pobytu cizinců, kromě tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro

udělení víza, obsahuje též vymezení podmínek negativních, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ust. § 56 zák. o pobytu cizinců, na jehož základě správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza v tom smyslu, zda neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Důvody pro neudělení výzva podle § 56 zák. o pobytu cizinců, proto představují v negativním smyslu slova podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) cit. zákona (*obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. ledna 2012, čj. 9 As80/2011-69, dostupný na www.nssoud.cz*). V přezkoumávaném případě krajský soud shledal, že správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali správně v souladu s ust. § 46 odst. 1 zák. o pobytu cizinců, podle kterého pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně též ust. § 37 a § 56 zák. o pobytu cizinců a o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce tím bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 46 odst. 1 a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zák. o pobytu cizinců. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného bylo podle krajského soudu zřetelně odůvodněno užití výše citovaných zákonných ustanovení zák. o pobytu cizinců a toto rozhodnutí krajský soud neshledal v této části nepřezkoumatelným. K tvrzení žalobce, že aplikace ust. § 37 odst. 2 písm. b), namísto ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je pro žalobce nevýhodná a tím nezákonná, krajský soud konstatuje, že tento závěr není správný. Aplikace ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je naopak pro žalobce výhodnější, neboť oproti aplikaci ust. § 37 odst. 1 písm. b) zakládá policii povinnost při posuzování přiměřenosti přihlížet zejména k dopadům vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalobní bod nebyl proto shledán důvodným.

Ve druhém žalobním bodu žalobce označil za nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného v té části, kde dospěl k závěru, že nesplnění účelu pobytu žalobce bylo vyhodnoceno jako jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k), ač žalovaný měl možnost odkázat na ust. § 37 odst. 1 písm. b) cit. zákona, který tento důvod explicitně uvádí. Při posuzování důvodnosti této žalobní výtky krajský soud rovněž vycházel z ustálené rozhodovací praxe správních soudů, která se týká podmínek, za kterých je namístě aplikovat buď ust. § 37 odst. 1 písm. b) a nebo ust. § 37 odst. 2 písm. b) zák. o pobytu cizinců. Podle § 37 odst. 1 písm. b) cit. zákona policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, policie též zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V přezkoumávaném případě žalobce byl držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání a v řízení bylo nesporně doloženo, že ve stejný den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci za účelem podnikání, žalobce na podkladě vlastního živnostenského oprávnění dnem 14.9.2010 provozování živnosti opět zahájil. Tato zjištěná skutečnost vylučuje, aby při rozhodování o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem podnikání mohl správní orgán dospět k závěru, že žalobce účel dlouhodobého pobytu neplní, neboť od 14.9.2010 provozování živnosti žalobce obnovil. Za této situace bylo na správních orgánech postupovat podle § 37 odst. 2 písm. b) zák. o pobytu cizinců a zkoumat, zda jsou splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce proto, zda žalobce některou z podmínek pro udělení víza přestal splňovat. Výklad tohoto zákonného ustanovení podložený dlouhodobou rozhodovací

praxi správních soudů i Nejvyššího správního soudu, se ustálil na právním názoru, že ust. § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců nelze aplikovat, jestliže v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil. Za této situace přichází v úvahu jediné posouzení věci podle § 56 cit. zákona, které v rámci společných ustanovení k dlouhodobému vízu představují v negativním smyslu další podmínky pro udělení víza ve smyslu ust. § 37 odst. 2 písm. b) cit. zákona (*obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. srpna 2012 čj. 3 As 15/2012-29, dostupný na www.nssoud.cz*). V souzeném případě nesporné okolnosti případu tím vylučovaly aplikaci ust. § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců a aplikace ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců byla v souladu s výkladem citovaných zákonných ustanovení a jejich aplikace byla správními orgány dostatečným způsobem odůvodněna. Druhý žalobní bod krajský soud vyhodnotil jako nedůvodný.

Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdil, že správní orgán v přezkoumávaném případě svojí činností fakticky prováděl dohled nad podnikáním cizince, čímž překročil vlastní pravomoc, neboť není oprávněn vyžadovat od jiných správních orgánů informace o tom, jakým způsobem plní svoje povinnosti, nad kterými dohlíží jiné věcně a místně příslušné správní orgány. Současně žalobce tvrdil, že správní orgán nerespektoval skutečnost, že pokud žalobce disponuje živnostenským oprávněním, pak účel pobytu plní. Při posuzování této žalobní výtky krajský soud vycházel z výkladu pojmu *pravomoc správního orgánu*, která je považována za jeden z právních prostředků, kterými jsou správní úřady vybaveny proto, aby mohly vykonávat svoji působnost, tzn. jim svěřený okruh veřejných úkolů. Pravomoc lze definovat jako oprávnění správního orgánu vykonávat veřejnou moc a autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech subjektů, které nejsou v rovném postavení s tímto orgánem a rozhodnutí jím učiněné nezávisí na vůli subjektu, jemuž je adresována (*obdobně usnesení Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 75/93*). Pravomoc v oblasti státní správy se uskutečňuje mimo jiné vydáváním individuálních správních aktů. Pravomoc správního orgánu I. stupně k vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zakládalo ust. § 164 odst. 1 písm. h) zák. o pobytu cizinců ve znění do 31.12.2010. Novela tohoto zákona provedená zák. č. 427/2010 Sb. s účinností od 1.1.2011 změnila věcnou příslušnost předmětnému řízení a ve smyslu § 165 písm. j) tohoto zákona založila pravomoc ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu Ministerstvu vnitra, přičemž v zahájených správních řízeních pokračoval správní orgán, kterému svěřila věcnou působnost nová právní úprava. Nadřízeným správním orgánem ve věcech, v nichž Ministerstvo vnitra rozhoduje v prvním stupni, byla ve smyslu § 170a zák. o pobytu cizinců Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Tato právní úprava dokládá založení pravomoci správního orgánu I. stupně i strany žalované k vydání předmětného rozhodnutí. Stejně tak je v pravomoci správního orgánu I. stupně shromažďovat podklady pro toto rozhodnutí vydávané v rámci jeho pravomoci a ověřovat plnění povinností cizince plynoucích z vydaného povolení k jeho dlouhodobému pobytu a plnění jeho účelu, v daném případě podnikání – provozování živnosti osobou samostatně činnou. Z tohoto důvodu námitka nedostatku pravomoci žalovaného správního orgánu a potažmo správního orgánu I. stupně, v souzeném případě nebyla krajským soudem shledána důvodnou.

Krajský soud neshledává důvodnou ani další výtku, kterou žalobce postavil na závěru, že pokud disponuje živnostenským oprávněním, plní účel dlouhodobého pobytu. Při

posouzení této žalobní výtky krajský soud vycházel z nesporného zjištění, že žalobci vzniklo živnostenské oprávnění dne 5.8.2009 s platností do 26.8.2011. K vlastní žádosti žalobce provozování živnosti bylo přerušeno v době od 12.10.2009 do 13.9.2010 a k opakovanému zahájení provozování živnosti žalobcem došlo k jeho žádosti od 14.9.2010. Žalobce je fyzickou osobou podnikající na základě živnostenského oprávnění. Z toho je zřejmé, že podnikatelem se stane, když vedle získání příslušného oprávnění také fakticky určitou podnikatelskou činnost bude vykonávat. Tento závěr je podložen definicí živnostenského podnikání dle § 2 zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Právní názor žalobce, že plnění účelu pobytu je dosaženo již tím, kdy je formálně zapsán do příslušného veřejného rejstříku, není správný. Z celkového kontextu zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce účelem pobytu nemínil pouze formální zapsání cizince do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost nebo živnostenské podnikání byly fakticky na území České republiky vykonávány. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky také vykonávány (*obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. prosince 2011, čj. 7 As 82/2011-81 nebo v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26.6.2013, čj. 9 A 66/2010-50*). Tento třetí žalobní bod nebyl krajským soudem proto shledán důvodným.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce tvrdil, že správní orgán nedostatečným způsobem zohlednil zásah vydaného rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobci do jeho soukromého a rodinného života. Při posuzování tohoto žalobního bodu vycházel krajský soud z ust. § 37 odst. 2 *in fine*, zákona o pobytu cizinců, podle kterého při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům vydaného rozhodnutí ve věci zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů do soukromého a rodinného života cizince. Z obsahu správního spisu je patrné, že pro posouzení přiměřenosti vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce správní orgán vycházel ze skutečností, které žalobce sám tvrdil a ze kterých vyplynulo, že na území České republiky žije na společné adrese se svým otcem, který má na území ČR povolen trvalý pobyt. Tuto skutečnost správní orgány vyhodnotily v souladu s výše citovaným zákonným ustanovením a způsobem nevybočujícím ze zásad formální logiky dospěly k závěru, že samotná vazba mezi žalobcem a jeho otcem, pobývajících společně na území České republiky nezakládá nepřiměřenost dopadu vydávaného rozhodnutí do soukromého a zejména rodinného života žalobce. Pokud žalobce uplatnil v žalobě další argumenty a tvrdil, že žije ve společné domácnosti s družkou, se kterou plánuje v nejbližší době uzavřít sňatek, pak krajský soud konstatuje, že toto osamocené tvrzení nemůže zvrátit stav, ze kterého správní orgány vycházely i jeho právní hodnocení, neboť žalobce ve smyslu § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, nedostál své povinnosti označit důkazy na podporu tohoto svého tvrzení, které by byl povinen správní orgán provést k důkazu, pokud by tvrzené skutečnosti byly potřebné ke zjištění stavu věci. Čtvrtou žalobní výtku krajský soud rovněž shledal jako nedůvodnou.

Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobní výtky shledal komplexně nedůvodné, postupoval podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., který vychází ze skutečnosti, že žalovaný dosáhl v řízení procesního úspěchu, avšak náhradu nákladů řízení

neuplatnil a proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 19. listopadu 2013

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu